

Dete in mati.

Dete: Ali si mavrico pisano snela
kot čudovite korale z nebá?
Ali si zarjico jutru ukrata?
V tvojih očeh je sam Bogec doma!

Mati: Kdo ti je vdihníl te sladke besede?

Dete: Angel sam mi jih je šepnil v uho.

Mati: Blagor ti, sinko, ki vanje veruješ!

Dete: Ko pa te ljubim tako gorko . . .

Mati: Z njimi poplačal si, sinko moj zlati,
vse, kar sem morala zate prestati.
Vso bol odtehta en sam tvoj smehljaj:
v njem vse utone . . . Razcvete se raj.

Dete: Živa zakladnica luči brez dna —
to pa si ti, moja mamica . . .
Vsak tvoj pogled je — zvezdni utrinek,
vsaka beseda — svetel cekin,
vsaka solzica — biser nanizan.
Kaj si jih dala že meni v spomin!

Mati: V mojih očeh se zrcali le eno,
sinko: življenja skrivnostna luč.

Dete: Vem: to je majke ljubav neizmerna.
V njej je mir božji, do rajskih sanj ključ . . .

Oba: Vsa premostila sva pota do sebe,
v večno lepoto uprla oči.
V eno sta zlili se najini duši:
v cvet čudodelen, ki smrti v njem ni.

